

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele občanského sdružení **S. z.**, zastoupeného JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem se sídlem v Táboře, Převrátilská 330, za účasti **Ministerstva průmyslu a obchodu**, se sídlem v Praze 1, Na Františku 32, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2005, č. j. 10 Ca 199/2004 - 67,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2005, č. j. 10 Ca 199/2004 – 67, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 30. 10. 2001, č. j. 49276/01/1000. Tímto správním aktem bylo rozhodnuto o rozkladu tak, že v části, která se týká poskytnutí projektů pokusů na zvířatech v letech 1998 – srpen 2001, se rozklad zamítá; v části ohledně poskytnutí jmenného seznamu členů Resortní komise pro ochranu zvířat Ministerstva průmyslu a obchodu se rozkladu vyhovuje.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nesouhlasil s právním názorem městského soudu ve věci poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Vzhledem k tomu považuje rozhodnutí městského soudu za nezákonné pro nesprávné posouzení právní otázky.

Názorové rozdíly mezi stěžovatelem na jedné straně a Ministerstvem průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“) a městským soudem na straně druhé se týkají především výkladu ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Dle tohoto ustanovení *„povinný subjekt informaci neposkytne, pokud byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí“*. Zatímco žalovaný a městský soud zde použitý pojem „zákon“ vyložili jako odkaz na zákon č. 106/1999 Sb., dle stěžovatelova názoru je tomu právě naopak, a zákonodárce chtěl takto odkázat na zákon odlišný od zákona č. 106/1999 Sb. I pokud by stěžovatel dle svých vlastních slov připustil, že výklad tohoto ustanovení provedený městským soudem je správný, měl se žalovaný a městský soud argumentačně vypořádat s tím, že žalovaný měl přístup k požadovaným informacím pouze na základě zvláštního zákona (v tomto případě je jím zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů), a mělo tak být aplikováno ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Další stížní námitka se týká chybného logického postupu soudu, který zcela nesprávně zaměnil ustanovení § 2 odst. 1 a § 2 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

Žalovaný ve svém stručném vyjádření k podané kasační stížnosti pouze uvedl, že se s odůvodněním rozsudku městského soudu ztotožňuje, městský soud podle jeho názoru správně vyložil a aplikoval příslušná ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., a proto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stěžovatel je dle článku 2 svých stanov nepolitickou, neziskovou, nenáboženskou, ekologickou organizací pro ochranu zvířat a veškerého života na Zemi, sdružující osoby sympatizující s jejími myšlenkami. Ve své žádosti ze dne 4. 9. 2001 žádal o poskytnutí jmenného seznamu členů Resortní komise pro ochranu zvířat při Ministerstvu průmyslu a obchodu a dále o poskytnutí projektů pokusů na zvířatech za roky 1998, 1999, 2000 a část projektů do měsíce srpna roku 2001. Poskytnutí informací bylo přípisem žalovaného ze dne 20. 9. 2001, č. j. 42224/01/1300, odmítnuto, a proto podal stěžovatel dne 11. 10. 2001 rozklad, který odůvodnil za použití stejných argumentů, které uvedl posléze i v žalobě a v kasační stížnosti. O rozkladu rozhodl dle § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, dne 30. 10. 2001 vedoucí příslušného ústředního orgánu státní správy, tedy ministr průmyslu a obchodu. Ten částečně vyhověl žádosti stěžovatele, a to v části sdělení seznamu členů Resortní komise pro ochranu zvířat Ministerstva průmyslu a obchodu, když jejich jména uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí; v části, která se týká poskytnutí projektů pokusů na zvířatech, rozklad zamítl s odkazem na tzv. podmíněně předané informace a ochranu obchodního tajemství [§ 11 odst. 2 písm. a) a § 9 zákona č. 106/1999 Sb.].

Stěžovatel napadl výše označené rozhodnutí žalovaného žalobou u městského soudu, v níž především namítal, že výrok tohoto rozhodnutí je zmatečný, a dále že vedoucí ústředního orgánu státní správy se ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal s argumentací použitou v rozkladu, na druhou stranu jako odvolací orgán zcela nesprávně rozhodoval o skutečnostech, které nebyly předmětem rozhodování ve správním řízení v prvním stupni. Závěrem poukázal na to, že žalovaný rozhodl chybně, pokud odmítl poskytnutí informací podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 zákona č. 106/1999 Sb.

Městský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. K námitkám uvedeným v žalobě městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí v první řadě konstatoval, že formální nedostatek výroku rozhodnutí žalovaného není s to způsobit neplatnost celého napadeného rozhodnutí. Žalovaným použitá formulace přesně neodpovídá dikci zákona, ovšem výrok nečiní rozhodnutí neurčitým, nejasným ani nesrozumitelným. Stěžejní žalobní námitku směřující do nesprávného výkladu ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. shledal městský soud neopodstatněnou. Citované ustanovení je třeba podle jeho názoru vyložit tak, že povinnost podávat informace dle zákona č. 106/1999 Sb. stíhá i třetí osobu, která by je byla rovněž povinna podle tohoto zákona podat, a nejde tedy o povinnost předložit k návrhu třetí osoby ve správním řízení podklady poskytující oporu žádosti dle jakéhokoliv jiného zákona. Závěrečnou námitku ohledně neposkytnutí informací s odkazem na obchodní tajemství městský soud sice shledal důvodnou, ovšem s tím, že úspěch stěžovatele v této námitce nevede ke zrušení napadeného rozhodnutí [neboť správní orgány správně odmítly poskytnutí informace s poukazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona 106/1999 Sb.], proto žalobu zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel ji opírá o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. poukazuje na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je důvodná.

Dle ustanovení § 1, bodu 9, zákona ČNR č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, je Ministerstvo průmyslu a obchodu jedním z ústředních orgánů státní správy. V této souvislosti je třeba na něj nahlížet jako na státní orgán ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V souladu s tímto ustanovením je žalovaný povinným subjektem, který má podle zákona č. 106/1999 Sb. povinnost poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. Tato obecná povinnost poskytovat informace, odpovídající a vztahující se přímo k právu svobodného přístupu k informacím třetích osob, je ovšem při splnění určitých, zákonem stanovených, podmínek limitována. Takovéto omezení práva na informace je mimo jiné zakotveno i v § 11 citovaného právního předpisu, který je však možno správně aplikovat na konkrétní skutkový stav jen za použití zvláštního zákona, na který zákon č. 106/1999 Sb. výslovně odkazuje.

V daném případě žádal stěžovatel žalovaného o poskytnutí projektů pokusů na zvířatech. S ohledem na tuto skutečnost bude výše uvedeným zvláštním zákonem zcela nepochybně zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (vzhledem k následným novelizacím tohoto zákona je nutno upozornit, že v tomto přezkumném řízení bylo rozhodující znění zákona ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaným, tj. ke dni 30. 10. 2001, pokud je tedy v tomto rozhodnutí odkazováno na ustanovení zákona č. 246/1992 Sb., jsou uváděna ve znění platném k tomuto datu). Nejvyšší správní soud považuje za nutné v úvodu odůvodnění tohoto rozhodnutí shrnout, co tento zákon rozumí pod pojmem „pokusy na zvířatech“, „projekt pokusů na zvířatech“ a jakým způsobem upravuje záznamní a informační povinnost subjektů, jejichž činnost s pokusy na zvířatech souvisí.

Dle § 15 zákona č. 246/1992 Sb. se za pokusy na zvířatech (dále jen "pokusy") považují zákroky na živých zvířatech nebo manipulace s nimi za účelem: a) ověření vědecké domněnky a získání nových poznatků, b) stanovení diagnózy, c) vývoje a ověřování biologického produktu včetně zjištění jeho účinku a získání výrobku tohoto charakteru, d) textace, e) použití zvířete v rámci pokusného zkoumání jeho reakcí, f) výuky.

Ustanovení § 3 zákona č. 246/1992 Sb. rozlišuje mezi zařízeními, která se podílejí na pokusech. *Chovným zařízením* je zařízení, v němž jsou chována zvířata pro pokusné účely [§ 3 písm. n)]; *dodavatelským zařízením* je zařízení, které dodává za úplatu zvířata určená k pokusným účelům [§ 3 písm. o)]; *uživatelským zařízením* je pak zařízení, v němž jsou zvířata používána k pokusným účelům [§ 3 písm. p)]. Uvedeným zařízením ukládá zákon č. 246/1992 Sb. v souvislosti s prováděním pokusů různé povinnosti. Dle § 18 odst. 1 citovaného zákona jsou chovná a dodavatelská zařízení povinna vést a uchovávat po dobu tří let záznamy: a) o počtu a druhu prodaných zvířat a datu jejich prodeje s uvedením jména, příjmení a adresy příjemce; b) o počtu a druhu uhynulých zvířat.

Uživatelská zařízení jsou dle § 18 odst. 2 citovaného zákona mimo jiné povinna vést záznamy o všech používaných pokusných zvířatech, zejména o počtu a druhu pokusných zvířat, jejich původu a datu přijetí. Tyto záznamy musí být uchovány nejméně po dobu tří let. Uživatelská zařízení zřizují dále v souladu s § 18 odst. 3 zákona odborné komise, které: a) kontrolují plnění povinností stanovených v odstavci 2, b) vyjadřují se k navrhovaným projektům základního výzkumu, vyhledávacího výzkumu, testacím a bezpečnostním zárukám a předkládají je příslušnému státnímu orgánu (§ 23),..., e) podávají souhrnné zprávy o činnosti podle písmen a) až d) příslušnému státnímu orgánu (§ 23). Ustanovení § 18 odst. 3 písm. b) uvedeného zákona tedy stanoví postup při schvalování projektu pokusů, a to tak, že nejprve odborná komise podá vyjádření k navrhovaným projektům základního výzkumu, vyhledávacího výzkumu, testacím a bezpečnostním zárukám a poté je předloží příslušnému státnímu orgánu. Tím je dle ustanovení § 19 odst. 1 písm. d) zákona č. 246/1992 Sb. též ústřední orgán státní správy, pokud do okruhu jeho působnosti spadá předmět činnosti právnických a fyzických osob, které provádějí pokusy na zvířatech. Kromě dalších je tímto ústředním orgánem státní správy i žalovaný, který z tohoto titulu dle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb. vydává na základě vyjádření odborné komise povolení k použití pokusných zvířat pro výše zmíněné projekty; dle písm. b) vede evidenci o počtu a druhu zvířat použitých pro pokusné účely a dle písm. c) v pravidelných časových intervalech uveřejňuje ve stanoveném rozsahu statistické údaje o použití pokusných zvířat.

Jak je ze shora uvedeného patrné, ústřední orgány státní správy získávají informace o projektech pokusů na zvířatech v rámci správního řízení a mají též povinnost některé z těchto informací zveřejňovat. Fyzické a právnické osoby, které chtějí získat povolení k provádění takových pokusů, jsou povinny v tomto řízení odborným komisím uživatelských zařízení předložit své projekty. Na jejich základě pak příslušné státní orgány vydávají povolení k použití pokusných zvířat pro účely vymezené v projektech. Je tedy nepochybné, že informace o projektech pokusů na zvířatech žalovaný získal od třetí osoby při plnění svých zákonem stanovených povinností, část z těchto informací, konkrétně informace o použití pokusných zvířat, byl povinen v pravidelných časových intervalech zveřejňovat.

V ustanovení § 29 zákon č. 246/1992 Sb. pak obsahuje zmocnění, aby vyhláškou byly upraveny mimo jiné bližší podmínky chovu a využití pokusných zvířat, jejich označování

a způsob vedení jejich evidence. Touto vyhláškou je vyhláška č. 311/1997 Sb., účinná od 1. 1. 1998 do 1. 5. 2004 (poté nahrazena vyhl. č. 207/2004 Sb.). V § 12 této vyhlášky jsou podrobně definovány náležitosti projektu pokusu na zvířatech. Dle tohoto ustanovení projekt obsahuje: *identifikaci uživatelského zařízení, číslo rozhodnutí o udělení akreditace, jméno osoby odpovědné za pokus (dále jen "vedoucí pokusu"), jméno osoby odpovědné za péči o zvířata v uživatelském zařízení, název úkolu studie (dále jen "studie"), případně označení grantu, charakteristiku cílů studie s uvedením konkrétního očekávaného přínosu, stručný popis pokusu ve vztahu k využití zvířat, metodické postupy práce se zvířaty, prohlášení navrhovatele o průkazu nezbytnosti pokusu nebo uvedení právního předpisu, který provedení pokusu ukládá, včetně zdůvodnění, proč nelze pokus na zvířeti nahradit alternativními metodami, zdůvodnění volby druhu, plemene, kmene a kategorie plánovaných zvířat, s uvedením parametrů jejich kvality, původ pokusných zvířat, zdůvodnění počtů plánovaných zvířat, způsob značení zvířat v pokusu, způsob znecitlivění, případně podání bolest utišujících prostředků a opatření ke snížení bolesti, je-li s ním v pokusu uvažováno, umístění zvířat během pokusu nebo u volně žijících zvířat místo pokusu, časový plán jednotlivých fází pokusu na zvířatech, včetně doby jeho ukončení, úroveň operačního vybavení a způsob pooperační péče v případě operačních zákroků na zvířatech, pokud jsou součástí pokusu, způsob naložení se zvířaty po ukončení pokusu, způsob kontroly dodržování předpisů k ochraně zvířat, uvedení zdravotního rizika pro další zvířata a pro zaměstnance, veterinární podmínky pokusu, jsou-li požadovány zvláštními předpisy, zdůvodnění opakování zákroku na zvířatech, údaj o úrovni podmínek správné laboratorní praxe, je-li to požadováno zvláštním předpisem.* Ustanovení § 12 vyhlášky v odstavci 6 připouští, že projekty mohou obsahovat též údaje související s ochranou státního, hospodářského nebo obchodního tajemství, objevů nebo autorských práv, které řeší zvláštní zákony, a stanoví, že toto nemůže být překážkou výkonu dozoru nad ochranou zvířat. Ustanovení § 18 vyhlášky č. 311/1997 Sb. odborné komisi ukládá, aby v souhrnných zprávách o své činnosti uváděla: počet projednaných a z toho doporučených projektů pokusů s označením účelů uvedených v § 15 odst. 1 zákona, počet projektů pokusů podle § 12 odst. 4, vyplněné statistické tabulky z přílohy č. 3, a dále aby odevzdala příslušnému státnímu orgánu souhrnnou zprávu za kalendářní rok nejpozději do 15. ledna roku následujícího.

Toto shrnutí úpravy zákona č. 246/1992 Sb. a vyhlášky č. 311/1997 Sb. Nejvyšší správní soud považoval za nutné za účelem objasnění charakteru a obsahu stěžovatelem požadovaných informací a zákonem upravené povinnosti zveřejňování některých informací souvisejících s projekty pokusů na zvířatech.

Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s tím, jakým způsobem interpretoval městský soud § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu k jeho žádosti ze dne 4. 9. 2001 o poskytnutí projektů pokusů na zvířatech za roky 1998, 1999, 2000 a za část roku 2001. K této námitce uvádí Nejvyšší správní soud následující:

Zákon č. 106/1999 Sb. v § 11 odst. 2 písm. a) výslovně stanoví, že *povinný subjekt informaci neposkytne, pokud byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.* V první řadě je nutno přisvědčit názoru stěžovatele, že s ohledem na zakotvení práva na informace jako jednoho z politických práv v článku 17 Listiny základních práv a svobod je nutno při nejasném výkladu zákona tohoto práva šetřit a zákon interpretovat v souladu s Listinou základních práv a svobod. Mezi stěžovatelem a městským soudem je rozpor ve výkladu té části ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., kde zákon hovoří o „povinnosti uložené zákonem“. Zatímco stěžovatel interpretoval tento odkaz jako povinnost předat informace povinnému

subjektu dle zvláštního zákona (v kontextu celého ustanovení tak, že povinný subjekt informaci neposkytne, pokud byla předána osobou, která nemá povinnost předat informace povinnému subjektu dle zvláštního zákona, nedá-li tato osoba s poskytnutím informace souhlas), městský soud je toho názoru, že zákonodárce měl na mysli povinnost poskytovat informace dle zákona č. 106/1999 Sb. (a tedy že povinný subjekt informaci neposkytne, pokud byla předána osobou, která nemá povinnost poskytovat informace dle zákona č. 106/1999 Sb., nedá-li s poskytnutím informace souhlas). Nejvyšší správní soud se v tomto případě přiklonil k právnímu názoru stěžovatele. Výklad zvolený městským soudem totiž předpokládá, že k poskytnutí informace je třeba vždy vyžádat souhlas třetí osoby, která není povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Pokud by tento souhlas nebyl získán, povinný subjekt by mohl poskytnout jen ty informace, které by měl k dispozici od jiného povinného subjektu nebo takové, které vznikly jeho vlastní činností. Za použití takového výkladu by však byl částečně setřen rozdíl mezi ustanovením § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., tedy rozdíl mezi poskytováním informací předaných třetí osobou dobrovolně a informací, jež povinný subjekt získal při plnění svých úkolů v rámci správního řízení, kdy jsou třetí osoby povinny informace předat. V závěru odst. 3 předmětného zákonného ustanovení je navíc výslovně samostatně stanoveno, v jakém rozsahu lze dané informace poskytnout, a není tedy třeba, aby byla tato skutečnost dovozována výkladem jiného zákonného ustanovení.

Logickým se tak jeví být takový výklad, který chápe „povinnost uloženou zákonem“ dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. jako povinnost předat informace povinnému subjektu dle zvláštního zákona. Pokud je v tomto světle aplikováno zmíněné ustanovení na poskytování informací, které byly povinnému subjektu předány třetí osobou dobrovolně, je zcela odpovídající a racionální i požadavek na získání souhlasu k dalšímu poskytování takových informací. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 si pak již navzájem nebudou konkurovat, ale naopak se doplňovat. Mimo to takový výklad mnohem lépe odpovídá i článku 17 Listiny základních práv a svobod tak, aby bylo co nejširším způsobem zajištěno právo svobodného přístupu k informacím. V této části lze uzavřít, že městský soud nesprávně interpretoval ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., námitka vznesená stěžovatelem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy byla důvodná.

Sama skutečnost, že žalovaný neměl právo odepřít poskytnutí informací o projektech pokusů na zvířatech dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., však neznamená, že všechny informace předané třetími osobami subjektům povinným poskytovat informace dle zákona č. 106/1999 Sb. jsou veřejné. V první řadě je nutno konstatovat, že posouzení věci je negativně ovlivněno od počátku řízení nedostatečným vymezením obsahu žádosti stěžovatele. Jak je uvedeno výše, zákon č. 246/1992 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 311/1997 Sb. definoval, jaké informace obsahuje projekt pokusů na zvířatech. Z výše citované úpravy § 12 vyhlášky č. 311/1997 Sb. je zřejmé, že obsahuje několik skupin informací.

Z těchto informací byl žalovaný povinen dle § 23 odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb. vést evidenci o počtu a druhu zvířat použitých pro pokusné účely, dle písm. c) téhož ustanovení v pravidelných časových intervalech uveřejňovat statistické údaje o použití pokusných zvířat. Nejvyšší správní soud ověřil, že tyto informace žalovaný zveřejňuje a v minulosti zveřejňoval na svých internetových stránkách (www.mze.cz), kde lze nalézt informace o přehledu druhů zvířat a jejich spotřeby k pokusným účelům, vývoj spotřeby pokusných zvířat od roku 1994 (rozčleněno dle druhů zvířat), počty zvířat použitých v České republice v pokusech pro vybrané účely (roztríděno dle druhů pokusů), včetně grafického zpracování těchto informací. Z uvedeného vyplývá, že část stěžovatelem požadovaných

informací měla charakter zveřejněné informace ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a žalovaný měl možnost na ni odkázat dle § 6 odst. 1 téhož zákona. Pouze pokud by stěžovatel trval na přímém poskytnutí této skupiny informací týkající se projektů pokusů na zvířatech, byl by stěžovatel povinen dle § 6 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. mu je poskytnout. V případě okruhu informací o druzích a počtech zvířat použitých k pokusným účelům však není pochybnost o tom, že na jejich poskytnutí měl stěžovatel právo. Zamítavým rozhodnutím v této části jeho žádosti mohl být skutečně zkrácen na svých právech.

Dle § 12 vyhlášky č. 311/1997 Sb. však projekt pokusu na zvířatech obsahuje i další informace, jejichž možnost zveřejnění není jednoznačná. Jak připouští odstavec 6 tohoto ustanovení, projekty mohou obsahovat též údaje související s ochranou státního, hospodářského nebo obchodního tajemství, objevů nebo autorských práv, které řeší zvláštní zákony. Ohledně odůvodnění neposkytnutí informací na základě odkazu žalovaného na obchodní tajemství však sám městský soud ve svém rozhodnutí konstatoval, že v tomto směru byla žalobní námitka stěžovatele důvodná, neboť žalovaný se s naplněním podmínek zákonem spojovaných s pojmem obchodního tajemství vyrovnal zcela nedostatečně.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se výkladu § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., kasační stížnost stěžovatele byla proto shledána jako důvodná. Rozsudek městského soudu byl proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušen a vrácen tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud je v dalším řízení povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž je dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán, posoudit znovu žádost stěžovatele na poskytnutí informací o projektech pokusů na zvířatech v jejím plném rozsahu, přičemž je nutno rozlišit různé skupiny informací obsažených v projektech, zvážit u každé ze skupin možnost jejího poskytnutí dle vzájemného vztahu zákonů č. 106/1999 Sb. a č. 246/1992 Sb., případné odepření poskytnutí informací řádně odůvodnit. V novém rozhodnutí městský soud dle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu